

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **B. P.**

ukaranego za czyn z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 1 i 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.o.w.

w dniu 20 grudnia 2023 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z dnia 25

maja 2023 roku, sygn. akt II W 332/23

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, dotyczącej rozstrzygnięcia
o środku karnym, zawartej w pkt II i w tym zakresie sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II W 332/23, wydanym w sprawie o wykroczenia, Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie uznał B. P. winnym zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 94 § 1 k.w. oraz art. 92a § 1 k.w., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1800 złotych. Jednocześnie w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 94 § 4 k.w., orzekł wobec B. P. zakaz

prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 miesięcy. Powyższy wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 2 czerwca 2023 roku.

Kasację od powyższego orzeczenia na podstawie art. 110 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (k.p.o.w.) wniósł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 29 § 1 k.w., polegające na orzeczeniu za popełnione wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 miesięcy, a więc w wymiarze poniżej dolnej granicy jego obowiązywania wyznaczonej przez ustawę na 6 miesięcy.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.o.w.

B.P. został skazany m. in. za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. Zgodnie z treścią art. 94 § 3 k.w., w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów. Orzeczenie tego środka ma zatem charakter obligatoryjny. Ponieważ ten przepis szczególny nie wyznacza zakresu czasowego orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, sięgnąć należy do części ogólnej Kodeksu wykroczeń, Rozdziale II – kary, środki karne i zasady ich wymiaru. Ujęty tam przepis art. 29 § 1 k.w. stanowi, że zakaz prowadzenia pojazdów wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Tym samym nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż orzeczenie przez sąd rejonowy powyższego zakazu na okres 2 miesięcy, a więc krótszy od najkrótszego przewidzianego przez ustawę, stanowi naruszenie wymienionej normy prawa materialnego, i to o charakterze rażącym. Zaistniałe uchybienie w oczywisty sposób miało przy tym istotny wpływ na treść orzeczenia.

Konsekwencją tego stanu rzeczy stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym orzeczonym w

punkcie II wyroku i przekazania sprawy w tej części Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy będzie zobowiązany do respektowania wymagań stawianych orzeczeniu przez prawo materialne.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

(M.R.)

[ał]